

THE FINLAND PHENOMENON BY HYTÖNEN

BETWEEN THE CITY AND THE WILDERNESS

HYTÖSEN. SUOMI-ILMIO

KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

31.3.-22.4. GALLERIA HEINO

Heja Finland! 50 x 140 cm, water colour, 2011

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ –

ULKOMAILLA OLEN oppinut kaipaamaan kotomaasta suorapuheisuutta retorisen sanahelinän keskellä, rehellisyyttä – hölmötkin häiskahtavaa rehellistä suoraselkäisyyttä, rehellistä hiljaisuutta, hiljaisuutta tarvittaessa, luonnollista alastomuutta, avaraa luontoa jokamiehen oikeuksineen, vuoden aikojen rajuja eroja, juotavaa hanavettä, salmiakkia, ruisleipää, rauhaa ja suoraa teeskentelemätöntä kontaktia – siis silloin kun kontaktin voi saada...

LAPSUUS HELSINGIN ydinkeskustassa 60/70-luvulla, nuoruus ja opiskelu Helsingissä 80-luvulla, 90- ja 2000-luvun aikuisuus ja vanhemmuus pikkukaupungissa on muokannut mieltäni kaupun-

gin ja maaseudun väliin. Kaupungissa kaipasi maale ja maalla aikansa oltuaan kaipasi takaisin kaupunkiin. Maalata tarkoittaa paljon Someroa, Kuusjokea, Saloa ja Lohjaa. Maakuntaa pääsi lapsena kiertämään Kuusjoen Humun junioriurheilukilpailuihin korkeushypyn ja jalkapallon peluun avulla, luontokerholaisena, pyörällä ja kanootilla. Lapsuudessa perheeni kanssa Suomesta valkeni uskomaton rannikkomme ja saaristo. Rakkaus mikä ei koskaan kuole ja on jatkunut veneilyn, kanootteilun, matkainnin ja haaveista purjeiden suuntaan...

MAALAUKSET, valokuvat, videoklipit, piirrookset nimeämälläni te-

malla *Suomi-ilmio* ovat osin romanttiikkaa, nostalgiaa, kummallisen ihania kokemuksia luonnon ja ihmisen suhteesta, mutta myös yhteiskunnallista pohdintaa eriarvoisuuden ja muutosten kourissa painiskelevasta EU:n pikkiriikkisestä jäsenvaltiosta - keskellä mielettömien muutosten maailmaa joka ympyröi pienen yhä äänettömämmäksi muuttuvan ihmisen. Ihminen uusine arvoineen muuttuu päivä päivältä, citysukupolven iäksi on määritelty 2 vuotta, politiikka heittää häränpyllyä, globaali talousmaailma hävittää paikallisen yrityksen yhdessä yössä jättäen jäljelle itsetuhoisemman, masentuneemman ja rahattomamman työvoiman. Työvoiman joka juuriltaan

irtirevittyinä ajautuu kohti uusia taajamia työn toivon perässä täysin ilman minkäänlaisia siteitä paikkaan jossa joutuvat asumaan.

SUOMI-ILMIÖ teossarjani käsittelee sitä kuvaa Suomesta jota ei näe pelkästään valokuvasta tai videolta dokumenttina. Se on se suodatettu kuva jossa pyrin yhdistämään useampia sisällöllisiä tasojä yhteen ja luomaan uudenlaisia tulkintaa ja kuvaa Suomesta. Suomesta jossa omiksi teemoikseen ovat tähän mennessä nousseet luokkayhteiskunta uutena ilmiönä, ihminen ja luonto, urheilu ja sen lieveilte yhteiskunnan tulkina ja perinne suhteessa nykyhetkeen. Eräänlaista maagista realismia

CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

mia jossa yhdistyy fantasia ja realismi eri tasoin.

SARJAA OLEN ideoinnut luonnostelemalla valokuvan, videon, tekstin, piirustuksen ja maalauksen keinoin kuitenkin niin että lopputulos on maalaus.

SATUNNAISISTA tekstinpätkistä esimerkkeinä tarjoan seuraavanlaisia impressioita harvaan asutusta pusikoituneesta kotimaastani. Kotimaastani jossa kauhus-kankeana eksyessä pakka-oinä voit paleltua kuoliaaksi, tehdä hurmiossa lumienkeleitä kolmenkymmenen asteen pakkasessa lämpöisessä pilkkihaalarissa kirkkaan tähtitaivaan ikuisuuden alla, törmätä karhuun lenkipolulla, kokea satanisti-

en rituaalimurhan heräten minigrip-pusseissa, soudella satoja kilometrejä sisävesillä marjoja, sieniä, kaloja ja vettä syödä ja juoda ilman euron euroa, mikron mikroa tai kännykän käyttöä, herätä vaihtoehtoleiriläisten nuotiolta ihmetellen *mitämissäketämiksi*, juoda kotipolttoista iloisten veikojen ylämäessä säästään ja alamaässä vauhtia sinulle työntäen, mennä Pelastusarmeijan leipäjonosta herätysseuroihin ja bingon kautta baariin saaden lähes kaikki henkimaailman asiat samana päivänä pelastuksesta kaudotukseen, surffailla herätysjuhliilta koraanin lukupiiriin meditaatioleirin kautta, liftata Porscheen kyytiin ja päätyä ulkoiseen menestystarinan pakkeleineen

ja muine kulisseeineen, istua torpassa ihan niin kauan kuin sinua vain huvittaa ilman että kukaan tarjoaa seuraansa, istua kuolleen kotosohvalla viimeisenä mohikaanina kuukausikaupalla, ihmetellä IKEAn parkkipaikkakenttää jossa perheet kesäomalevat asuntovaunuineen 10 euron koko perheen lounaiseen ja parin euron aamiaisineen, törmätä kultakuumetta poteviin jotka kesänsä mylläävät Lapin jokia kaivinkoneineen itikat seuranan, päätyä ihmettelemään pohjalaista suuruudenhulluutta keskellä ei mitään Kesken kartanon pihamaan klooniyyks-arvisten ja suihkulähteiden keskellä, shoppailla Tuurin ostospa-ratiisissa epätoivoisen olemassaolon tarpeellisuuden tunnettaan

kuluttajana tyydyttäen, ihmetellä julkisessa liikennevälineessä puhumisen määrää kännyköissä kahdella kielellä vaikenneiden maassa, lasketella hiekkakuopilla kesäheleillä, kaljakellua Vantaan joessa satojen muiden keltujen kera, maata nakuna kalli-on lämpöä imien, juosta metsästä rastilta toiselle.

MIELIKUVIA JOISSA metaforat sekoittuvat oudosti toisiinsa ja uudenlaiset symboliset tasot saavat aikaan tunteen että perkele täällä tapahtuu enemmän kuin aistin. Maagisen realismin, ihanan outouden, karun kauneuden, rujen elon, pimeän ja valon maassa. x

Petri Hytönen
11.3.2012, PORVOO

Savusaunan polunvartija / The path of the smoke sauna guard, 120 x 110 cm, water colour, 2011

Metsästäjät ja saarnatuolit / The hunters and the pulpits, 70 x 100 cm, water colour, 2011

19.7.2011 ”JEESSUS TULEE KORPEEN”

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ - KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

KORPIMAA on kaikki. Syli, äiti, mielenrauha, alitajuinen yhteys valittavaan akkansa kadottaneeseen joutseneen, itikan sirinään korvan juuressa, kalastella talven varalle vesillä vapahilla, metsässä kontion kannoilla peijaisissa sahdista hullantua, shamaani-
rummun löynteistä toisiin maailmihin matkustaa, savusaunan syvässä kupparista nauttia, marja suussa toinen korressa.

...**JA SITTE**n Jeesus saapuu korpeen, kristinusko valtaa perämaan ja pro-

testanttinen työmoraali, etiikka, kuningas ja keisari osoittavat ettet ollutkaan täydellinen vaan syntinen saatana, pakana, alempiarvoinen... Mutta – sinulla on mahdollisuus kilttinä kansalaisena päästä taivaaseen, työkennellä kartanolla, saada lapsia so-
timaan kuninkaan, keisarin ja kirkon puolesta, saada asema luokkayhteiskunnassa...

EIPÄ UUTUUKSIA työväen aatteiden ja markkinavaimien lisäksi Jeesuksen jälkeen ole sitten tullutkaan. →

Metsästäjät ja Jeesukset / The Hunters and the Jesuses, 122 x 275 cm, water colour, 2011

→ Työväki ahkeri, ahkeri ja ahkeri mutta sekään ei riitä kun markkinamiehet keksivät globaalin kansantalouden tuomat mahdollisuudet...

Kansainvälinen riistokapitalismi tuo jopa jänkhälle Aasiasta marjanpöimijöitä, herkkutähtien maastavientiä ja korpeen uusia kansainvälisiä innovaatioita kuten esimerkiksi mönkijän joka vuoden turhakkeenakin jatkaa kaupallista menestystarinaansa lukuisista kuolonuhreista huolimatta.

SIINÄ SIVUSSA muutamia henkimaailman globaaleja kilpailijoita saapuu korpeen mutta lähinnä jäljelle jäi näistä vierai-

luista joogaryhmä seuraintalola tiistai-iltaisina, ite-taitelijan joogapuisto, 70-luvun ufokahvila, uuspakanalliset luonnouskovaat pakanaalentereineen, taichi-poppoot kesälaitumilla, hiljaiset citystressilaumat retiriiteissään, kirjakaupan henkistymisopaat hengettömmille, vitalistien auringonpalvonta, hippien rakkaudenpalvonta, sisäiset kemikaalit uusien tietosuudentasojen valloittamisessa... Ja silti Jeesus pitää pintansa. Vaikka sisäministeri ei homoseksuaaleja suostu vihille päästämään.

OSIN ON EU AJANUT korpelaisia kaupunkeihin eurojahtiin, vieraan-

tuneisuuden koppikylään jossa pienikin meteli kopissa eli kerrostalossa aiheuttaa korpelaiselle varoituksen ja kolmannella hädän koppikylänsä kopista. Maastaan elänyt on siis päätenyt korvesta säilyksi kopin asukiksi ja etsii uusia palvonnan kohteita Ukko Ylijumalan, *Kalevalan*, Luonnon ja Itsensä tilalle.

Tilaa on vallannut luonnon-tiede, teknologia, taide, viihde, sohvaurheilu ja liikunta.

Teollistuneen materialismin myötä korven kansa on oppinut kaupungeissaan uusille tavoille ja arvoille; kulutus, kilpailu, jatkuva kehitys ja kasvu, tasa-arvo, luokattomuus, arvottomuus, ylipurso ja nopearytminen elo on

luonut maaperää uudelleen Iivana ja Kalle Kustaan Jeesukselle unohtamatta **Ylivainon, Ruotsalaisen, Laestadiuksen** ja monien muiden hurmoksellisten herätysjohtajien vaikutuksia.

Jopa itse olen törmännyt kiukkuihin herännäiseen korvessa kaukana sivilisaatiosta. Kiukkuihin siksi että ohikävellenkin häiritsin hänen oikeuskoista rauhaansa kansallispuiston sydämessä. Miksi tämä talentunut muisto. Varmaan siksi että mieleeni juolahti paratiisista karkoitus, tosin herännäisen toimesta protestantin suhteen...

Ja tämä kaikki alkoi siis siitä että Jeesus tuli korpeen. ✕

Aitta, idoli ja kaksi fania / Shed, idol and two fans, 60 x 80 cm, water colour, 2011

Paratiisi / Paradise, 50 x 140 cm, water colour, 2011

Mitä ne bongaa? / What are they twitching?, 50 x 70 cm, water colour, 2011

Mies, mela ja kanootti / Man, baddle and the canoe, 30 x 40 cm, water colour, 2011

LINTUBONGARIT

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ – KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

MEILLÄ KÄY täällä lintuja.

Ylikansoituksen keihäsmatkalaisia, jotka omin siivin suhaavat tänne kevääksi, möykkäävät koko kesän ja lähtevät syksyn tullen pois. Siis muuttolintuja.

MITÄ V.....A noi oikee toljottaa?

Ja meillä on siis niitä jotka odottavat kevään tullen kameroineen, kiikareineen ja kaukoputkineen havaitakseen näitä jokavuotisia matkalaisia. Seisoivat kallioilla, puskissa, metsissä ja katsoa tuijottavat nähdäkseen lentävän elion.

LINTUIHMINEN saattaa havainnosta kuultuaan ajaa autolla 600 kilometriä tauotta havaitakseen lentävän olion.

Pilkillä kivikautinen ihmislaji kuitenkin kalastaa tuijottamisen ohessa mutta mitä tekee lintuihminen? Lintuihminen saa kiikari kaulassaan olla rauhassa mitä nyt tirkistelijäksi joku joskus haukkuu.

ELI BONGARI bongaa rauhaa ja saa olla rauhassa ilman että tarvitsee tehdä mitään.

ETTÄ EI TENDÄ mitään. Toljotella. Jotain ruotsalaisista ja venäläisistäkin poikkeavaa. Toljottelua voisi nimetä syväksi mietiskelyksi, luonnon ykseyden ja hiljaisuuden löytämiseksi.

Siis jotain Suomi nimisessä maassa ehkä tapahtuvaa, siis toljotella, olla hiljaa ja tehdä ei mitään. x

Bongarit / Birders, 60 x 75 cm, water colour, 2011

HANKIKANTO, TYKKYLUMI JA OHIKIITÄVÄT VISIOT

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ – KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

METSÄ, TALVI, lumi, jää, kirkas tai-vas, kaunis mieli, hiihto, hankikan-to ja mieletön vapaus kulkea ilman polkuja, latuja, määreitä sinne min-ne huvittaa vapaana kuin nyt maan pinnalla painovoiman vankina oleva nyt yleensä ottaen voi – siis laudat ja-loissa ja tikut käsissä... Ihanaa kuin-ka kaikki häviää, muuttuu olematto-maksi, merkityksettömäksi hetken valtakunnassa. Valtakunnan joka hä-viää ja tiedät että se häviää ja kohta sama maailma on aivan eri kuin mis-tä jo nautit. Kevättalvea suksilla vet-ten, jokien, meren, suvantojen, pel-tojen, teitten, kumpujen, pihojen ja metsien poikki sauvoilla tasapainoa ja vauhtia hauraan kauniin muutok-sen keskellä lykkien.

Tykkylumisulaa muokaten veistosta iltapäivän auringon ja öisen pakkasu-kon avustuksella, kuvanveistoa jota ih-mismieli hatarasti ja kalpeasti imitoi.

MUODONMUUTOS, jatkuva elämän pro-ssessi, nopea ja toistaiseksi päättymä-tön vuorokauden ja vuoden vaihtelu,

MYÖTÄTUULEN avulla järkevä liitelen suksin liukkain katsomaan niemen noka takaista maailmaa pikkupo-jan uteliaisuudella mutta vanhenevan miehen painolla. Valkohäntäpeuro-ja neljän, viiden ryhmässä kaislikos-ta juoksee minua karkuun, fasaanis-ta jäljellä vain sulkasato meren jääl-

lä, koira haukkuu kaukana ja karhun tassun tapaiset jäljet saavat mieleni valppaaksi. Talviuniko loppumassa.

PIENI POIKA lentää, liittää, unelmoi ja vanheneva mies syntiensä, nautinto-jensa ja tekojensa vankina samassa ruumiissa seuraa huohottaen onnes-ta ja tuskasta hikeä pursuen.

KYLMÄ RAIKAS kaikkeus ympärillä, vii-man purenta niskassa, jäätyvien ja hiestä valuvien ohimojen tykytyt sekä sydämen että hengityksen kiivas pulssi.

Jää paikallesi ja vilustu tai jatka matkaa ja tasoita hengitys. Ohivilah-televat visiot, paikalleen jämähtynyt hetkellinen kauneus sekä endorfiini onnen tunteen ohessa on talvipäivän saldo hiestä, vilusta ja puuskutukses-ta huolimatta.

SEISTÄ RAUHASSA paikallaan sauvoihin nojaten, hengitystä tasaten, horisont-tiin tuijottaen, iltapäivän pitkää läm-pimän sinistä varjoa varoen, aurin-gon viime säteistä voimaa keräten, ääniä oman kehon vain kuullen alan seurata edesmenneen jälkiä.

KOHTAAN PALAN itseäni, tervehdin silti etääällä pilkkivää ja jatkan matkaani kohti lämpöä ja lepoa.

LIITO hiipuu. x

Porokisa ja bussi / The reindeer race and the bus, 50 x 140 cm, water colour, 2012

Outo metsä / A strange forest, 120 x 160 cm, water colour, 2011

Pilkillä / Jigging, 150 x 275 cm, water colour, 2011

Talvista kevyttä liikennettä / Winter light traffic, 50 x 70 cm, water colour, 2011

PILKILLÄ

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ - KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

SITÄ ISTUU aloillaan hiljaa – niiiin se menee cityssä et pilkkihaalari, pilkki ja kaira ennen kuin saat istuu rauhasa aloillasi. Muuten skitsoot muiden kelaavan et oot spurgu tai jotenki rajoitteinen jos töllötät kaukaisuuteen pienellä penkillä talvihaalari päällä istuen. Siis jos et pidä mukanas pilk-

kiä ja kairaa. Sitten saat olla rauhasa sua jatkuvasti häiriköivistä ja olla just niin *ritaadid* ku haluut – siis ainakin siinä pilkkipenkillä jään päällä... Ja vielä muiden vastaavien kanssa jotka kaikki kunnioittavat 20 metrin etäisyyttä. Etäisyyttä joka kertoo rauhan kaipuusta, ajatuksen tilasta ja

rauhasta röyhtäistä, piereskellä, lauleskella, lallatella, ajatella...

OOT HILJAA, mikään ei liiku... nappaa, irrotat kalan koukusta. Pistät lisää apetta kurkkuun. Saat puhelun. Et vastaa. Moko-makin häiriö.

PÄÄSET POIS. Olet itsekseksi. Et vastaa mistään kenellekään, edessäsi jäätä, lokkeja ja kaislikkoa.

Peilikirkas kala-apaja, kirkas kuin alla ritisevä muutaman millimetrin lasi jossa toiset käyttövoimana eksistenssilleen käyttää jännitystä jään rikkoutumisen riskistä.

JOUTILAAN nautinto jököttää jäällä apetta odotellessa.

OLET RAUHOITTUNUT kolmen tunnin jälkeen ja mietit pitäisikö jo ruveta lähteen. Et suostu, sinnitteleet vahvasti, juot vielä hörpyt termarista eikä kylmää yllä mutta pimeys kyllä.

UPEA AURINGONLASKU nopeutuu metsikön haratessa hämärän ja yön tuloa vastaan. Kohta herää uusi maailma. Maailma jossa valopisteet määrittää liikkumisesi. Kuuloaistisi terävöityy, herkistytään äänille.

PIMEÄ VIE halun pilkkiä mutta on

kiva istua aloillaan retkijakkaralla ja kuunnella hiljaisuutta. Ai niin, täytyypä korjata se ikkuna ja vaihtaa öljyt. Ei siis rauhaa vielä arjen askareista. Olen vielä liian stressaantunut. Ja purkauma on aika hassu. Aina. Stressissä elimistö vastustaa pöppöä mutta pilkillä rentoutuessa alkaa kuumeilu, jomotus, niskan ja pään särky.

Eli on pakko lähteä. Höh.

YKSIN KOSMOKSESSA – jääkannella istuen – pilkki tuntemattomaan aukkoon kurkottaen – peilikirkas jää jolla auringonlasku luo maagisen tunteen maailman-

kaikkeudesta. Ihminen pilkkii yksin ryhmässäkin. Jäänkansi täynnä pilkkijöitä – kukin itseksensä omassa maailmassaan – sanoja ei tarvita. Erakkomunkkina kokemuksia universaalista maailmanyksydestä... edes hetki.

HARVINAINEN hetki luistella jäällä merellä, järvellä, joella, suistossa tai missä vaan. Saati sitten pilkkiä paikallaan. Pilkkiä jotain joka tuo rauhan ainakin hetkeksi.

JÄÄLLÄ ON kumma vaikutus lisätä valon ja tilan määrää.

SAIRAAKUN KAUNIS tää maailma. X

LÄTKÄFANIT

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ – KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

LÄTKÄFANI, tonttu, smurffi vai mikä lie karnevalistinen hahmo, josta ei tiedä kuinka lähellä on kyse tosi kansallisesta – fanaattisesta tai leikittävästä Pellehermannista.

Tragikomiikan soppa onkin valmis ja muistuttaa meitä koko ajan kolikon kummastakin puolesta jossa jotkut jopa viihtyvät yhtä aikaa. Simultaaniset olotilat, todemmat ja leikkisämmät. Kuka tietää toden ja leikin rajan? Kumpi on todempi tila? Ei sitä tiedä Erkkikään.

YHDESSÄ pohjoisen kansat vierieressä, omista karsinoissaan lätkämatsissa luo moniselitteisen kuvan. Kuvan fanaattisuudesta, leikkisyydestä, solidaarisuudesta, tuomitsemisesta, jouk-

kohysteriasta, oudoista kummaisista rooliaisuissaan kansallisia merkkejään siellä täällä liehuttavista tiivitaaveista, viikin-kikypäröistä, lepakkomiehistä, peruukkipäisistä sulottarista...

Irrottelu katsomossa on yhtä hurmoksellista kuin rokkikonser-tissa parhaillaan, ainoastaan tunnetilat vaihtelevat kuin teatterissa ylämäestä alamäkeen.

PENKKIURHEILIJa, siis mitä himputtia! Onko se totta että fanittaa enemmän kiekon perässä luistelevaa lihaskimpua kuin esimerkiksi uuden energiamuodon keksijää. Jupiterin kuussa ihmetellään varmaan kepein varustettua kiekon perässä luistelevaa ihmislaumaa jota toinen lauma ympäröi ja päästelee ou-

toja ääniä ja ilmeitä. Niin ja ne värikkäät puvut muistuttanevat kaukaisesti jupiterilaisia juhlapukuja työttöineen, sarvineen, symboleineen...

JOKU SANO että ei mies näe naitakaan kun peli alkaa, siis etelään... Siellä ei oo edes jättä. Tai siis mukaan katsomoon. Taitaa löytyä molempia...

KANSALLISUUS saa kauniin kuvan mutta kun irroitat lätkäfanin yksin keskelle syksyistä maisemaa saat silmiisi traagisen pellen soratiellä, surullisen Espanjan maalta lainatun don Quijoten hahmon pohjolan kaamokseen – valopilkuksi – muille puheenteleeväksi, päiviteltäväksi, surkulteltavaksi ja naureskeltavaksi.

Joku kumma ajaa täällä kylmässä elämän kylähulluihin ja jättää loput syömään lihasoppaa ja kattomaan epätoivoisia kotirouvia Ameriikasta.

JA KYSYMYS kuuluu siis kuka on se *don Quijote*?

TAKLAUKSESTA rullatuoliin ajautunut juniorikiekkoilija, koko kansan palvoma kiekkosankari Amerikan maasta, viuhkoja vähäpukeisena heilutteleva tyttölauma, hysteerisesti kiekkoilijoille paasaava koutsu, väsyneenä kotiin maskottipuvussa palaava fani vai hurmiossa hoilaa-va fanilauma jonkun maan lippua heilutellen, miljoonat mm-kisojen töllääjät vai tämä moko-maa pohtiva? ✖

Suomilätkäfanit / Finnish hockey fans, 40 x 100 cm, water colour, 2011

Tricolori 120 x 420 cm, water colour, 2012

Jäljet häviää / *Disappearing traces*, 150 x 220 cm, water colour, 2010

JÄLJET HÄVIÄÄ

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ - KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

METSÄSSÄ pimeään tullen tummat hahmot pysähtyneinä tykkylumen keskellä.

HALUAMATTA sanoa sanaakaan. Ollen hiljaa itselleen, luontonsa kanssa.

METSÄ ON illalla hiljaa, pienikin rasahdus kuuluu ja aiheuttaa kuulijoissaan valppauden kuten villieläimillä. Ihminen, vaaroista suurin niin metsässä kuin kaupungissa eli sietää olla varuillaan. Ihan kun villin lännen eräkirjoissa...

ETSIN NUOTIOPAIKKAA ja lähdän hiihtämään osin umpeutunutta latua kohti soista risukkoa valmiin nuotiopaikan toivossa. Latu loppuu, jatkan ilman jälkiä. Suon laidassa löydän lopulta valmiiksi tallatun nuotion paikan ja jokusen oksan pätjän jolla sytyttää tuli taskun sytykkeillä. Syöty ja juotu on, aika jatkaa matkaa. Ei enää jälkiä löytää suolta merkittyä reittiä. Siis umpihankeen hitaasti jotta hankikanto ei pettäisi.

SIIS EI KÄ mitään hätää... Siis että jäljet katoaa, häviää, haihtuu...

LÖYDÄN kyllä jälkeni.

ON HILJAINEN ilta. Metsässä lumion täynnä jälkiä. Ainoat valot kuuluvat hiihtoladulle ja kaupungille. Hiihtoladun valo on kova ja kylmä. Kaupungin kajo taas pehmeä ja kaiken värjääjä oranssi jota hiihtoladun kylmä sävy leikkaa. Metsässä näkyy hiljentyneitä hahmoja. Pysähtyneitä ja tummia hahmoja. Huh.

Paikallaan eri syvyyksissä metsää, metsän ja hiihtoladun välissä. Ei voi miettiä liikaa mitä he oikein tekevät tai tarkoittavat. Muuten alkaa kuvittelemaan ihan liikaa...

ALKAA SATAA lunta. Lumi peittää jäljet. Jokaisen tumman hahmon jäljet jäävät hetkeksi todistusaineistoksi heidän liikkeistään ja katoavat sitten.

KATOAVAT jos olivatkaan... **X**

Mopokisat / *Moped race*, 50 x 70 cm, water colour, 2010

Kaksintaistelu / Duel, 150 x 400 cm, printout and water colour, 2011

KAKSINTAISTELU

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ – KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

LUUSERIT ja pärjääjät taistelevat pohjalaisessa kuolleessa lännenkylässä olemassaolostaan ja kummatkin elävät samalla kadulla mutta eivät kohtaa. He ovat kadun eri päädyissä ja keskellä kätua he osin samaistuvat ja muistattavat toisiaan - he elävät samalla kadulla eivätkä kohtaa – varsinkaan he jotka ovat kauempana toisistaan kadun eri päissä. Heidän kohtaamisensa toimii vain kadun keskikohdalla jossa

ei havaitse eroavaisuuksiaan niin selvästi eli että kumpi onkaan luuserimpi tai pärjäävämpi ja tämän tasa-arvoisen olomuodon takia he pärjäävät keskenään sulassa sovussa kilpailematta valasta, työstä, ihmissuhteista... Mutta heti kun erkaannutaan kadun eri puolille niin arastava kontrasti taloudellisessa eriarvoisuudessa, luokkaeroissa, ihmissuhteissa, tiedoissa ja taidoissa alkaa kalvaa kuilua näiden eri

päissä kätua majailevien ihmisten välille.

LUUSERIIN on helppo sopeutua ja samaistua. Kansankodissa alan herätä tähän kummaan ajatukseen että olen siis luuseri. Kilpailuyhteiskunnassa minut taas pakotetaan pärjääjän muottiin. Luuserius tarkoittaa häviäjää, epäonnistujaa – pärjääjä selviytyjää, onnistujaa ja sitäkin hetkellisesti.

SLANGISANANA luuseri on häviäjä mutta omaa perin hämärän käsitteen jostain vakavammasta häiriöstä pärjäämisen polulta poikkeamisena, pelosta pysyvämmin tippua remmistä, nimitelykäytössä kaverille varoitukseksi tippumisesta alempaan kasettiin tai ilkeänä kirosanana yleensä vieraammalle ihmiselle todetaan että ootpas tosi luuseri. Ja tämä on vasta alkua... Olla luuseri, kuulla joltakulta

olevansa jonkun toisen silmissä luuseri, kokea tai luulla olevansa luuseri jonkun toisen mielestä, kokea olevansa luuseri koska joku tärkeä ihminen on niin ylivertainen. Käsite pärjääjä on myös loistava määritelmä selvittää luuserius.

PÄRJÄÄJÄ on se joka handlaa homman, hoitaa kärsimättä bisneksensä, tanssi tähtien kanssa, nauttii elämästään muiden pärjääjien kanssa, käy turistina moikkaamassa luuserikaveria jotta itselle tulee hyvä olo että kun itellä on asiat kuitenkin niin paljon paremmin, juo cafelattea ja jos ei sitä saa niin tilaa multivitamiinimehun, jankuttaa terveydestä, kuntoilee hulluna jaksakseen pysytellä oravan pyörässä, omaa aimo annoksen psykopaattista taaksepäin katseetomuutta, tilaa laatuilehtiä joista voi seurata miten erottaa pärjääjät ja luuserit.

Pahin pärjääjän epäily, kelkasta tippumisen pelko ajaa epätoivoista pärjääjää kuilun reunalle. Ravattava on ja aika häviää siivilä ympäriltä.

Epätoivoinen pärjääjä ei kuitenkaan ymmärrä kuinka helpoa on olla rappiolla... Eli.

ALKOHOLISTI, remmistä tippunut narkkari, käämnsä loppuun polttanut työnarkomaani, herkkä sielu kovassa maailmassa, liian pitkälle isyys/äitiyslomalle jäänyt vanhempi, huomista jatkuvasti pelkäävä, aina huomitella elävä, rakkaudessa pettynyt, työttömyyttä pelkäävä työntekijä, työtä pelkäävä työtön, unenässä, omaa aimo annoksen psykopaattista taaksepäin katseetomuutta, tilaa laatuilehtiä joista

nyt, itsensä menettänyt, työtät turhautunut ja vieraantunut, voimattomuus ja moni muu häviön puolelle kätua sijoittuvaksi koettu saattaa kaikkine puutteineen antaa meille aikaa. Aika löytää ajatuksia omasta elämästä, ihmissuhteista ja ympäristöstä.

TVÖTTÖMVVS ja sen aiheuttama turhautuminen, vieraantuminen, mielen tasapainon mahdollinen järkkäminen, voimattomuuden synnyttämä raivo ja viha, yhteiskunnan rattaista reserviin siirtyminen, tekemättömyys ja ainainen puute on paha. Pahempaa voi toki löytyä ja pahempaa on ilmeisesti rakkaiden menetys, yksin jääminen, fyysinen kyvyttömyys, psyykinen välinpitämättömyys, merkitysten katoaminen ja kademieli. Olla kade on sama kuin myydä itsensä viemä-

rirotalle, paholaiselle ja kadottaa pala hyvää sielustaan.

PÄRJÄÄJÄ omaa selkeästi vähemmän kademieltä, eikä alistu rat-taisiin, ei tee myönnetyksiä, on terveempi, hyväntuulisempi, rynnii huolelta tiensä läpi esteiden, juhlii krapulatta, seurustelee sujuvasti käsisuudelmin, nauttii kulinaristisista herkuista, voittaa viinipelin, tanssii sujuvasti partnerinsa varpaita talloimatta, pelaa elämänsä pelinä, leikkii kohdalolla hymyhuilin katumatta tehtyjä päätöksistään, miettimättä tekemättömiään ja on tyytyväinen elämäänsä.

TÄMÄ KATU pärjääjiineen ja luuse-reineen elämän näyttämönä on helvetti ja taivas samassa paikassa, ajassa ja eri mielissä. Pitkä tai lyhyt kunkin roolimieltyimysten mukaan. **x**

SMOKECITY

HYTÖSEN SUOMI-ILMIÖ – KUVIA JA TEKSTEJÄ CITYN JA KORVEN VÄLISTÄ

LAIMEA SELLUN löyhyä hiipii vaimeana nenäonkaloihin ja taivaalle tupruaa sellutehtaan piipuista smogia. Perinteisesti imelin haju on ollut Suomen nenään käyvin Valkeakoskella. Metsäteollisuuden kotimainen kasvu on tuonut smogin moneen muuhunkin kylään. Kasvu on muokannut pikku kaupunkoja teollisuuden vapaiksi temmelyskentiksi ja ympäristöväikin antaa periksi väsähtäneenä muuttaen pääkaupunkiseudulle tai syrjemmälle tehtaiden piipuista.

AUTOILEN Keski-Suomessa Pohjanmaata kohti väsyneen turtana ja erään pikkukaupungin laitamilla kauniit pilvimuodostelmat tehtaanpiippuineen paljastavat taajaman sijainnin ja ajaessani lähemmäs itku ja nauru pysäyttää minut. Autio katu, kyltti sairaalaan ja dramaattinen jatkuva tehtaan piipujen sellusumu. Kesäisten maanteitten utuisen romanttinen yksinäinen mielenrauha rikkoutuu työläiskaupungin arkirealistiseen näkyyn ja herättää minut nousemaan autosta tuijottamaan tätä ilmestyskirjan näkyä.

ASFALTTI on jo useamman talven halkeillut roudan ja rekkojen ansiosta harmaaksi puhki kuluneeksi pinnaksi, ruoho tienjakajien ja jalkakäytävien vieressä on kulottunut vaalean keltaisiksi laikuiksi puiden yhä vihertäessä ympärillä korostaen ruohon nääntymistä, savusumu saapuu piipuista terävän dramaattisena kohti minua. Saavuttaessaan minut sen olomuoto on muuttunut epämääräiseksi lemuksi sieraimiini. Rakennukset ovat haalistuneita, siististi hoidettuja ja tyhjiä elämästä - kesä on hiljentänyt kaupungin, vaiko savusumu lemu, ydinkatastrofi, kesäloma, sairaus vai mikä? No outoa se on... lisäksi näkyy kyltti ensiapuun. Eikä yhtään lintuaakaan näy.

KUUMAN kesäiltapäivän autius ja painostava hiljaisuus saa minut pakenemaan autoon ja kaasuttamaan eteenpäin ohi tämän hiljentyneen kaupungin.

NAURAN KUN en itkeäkään osaa ja autostereo soittaa **Manu Chaon** kappaletta *Politik kills*. **x**

Smokecity 120 x160 cm, water colour, 2010

EI-000, 120 x 160 cm, water colour, 2010

